לחוץ ולילך בשירה תיבה ומגדל קא סבר

תנאי יי דתניא הנכנס לארץ העמים בשידה

תיבה ומגדל רבי המשמא רבי יוסי ברבי

יהודה מטהר במאי קמיפלגי מ"ם י אחל

זרוק לאו שמיה אהל ומ"ם אהל זרוק

שמיה אהל 🌣 והא דתניא רבי יהודה אומר

שעה לא חשיב אהל כלל מידי דהוה אעוף פורח ואטלית המנפנפת דתנן באהלות (פ״ח מ״ה) דאין מביאין ואין חוללין והכי נמי

מערבין

זרוק שמיה אהל ובפלוגתא דהני

ל) [לקמן לב. גיטין ל: חולין ז. נדה עא:], ב) לקמן לד:,

ג) כלים פי"ו מי"ל ע"ש ולחמו

מח.], ד) [תוספ׳ פ״ו ה״בו.

ומטוז. ו) כתובות כת: פסחים

ה: בכורות כט. חגיגה כה:,

וע"י מ"ש עה"ג ברכות יט:ן. (נ

ה) גיטין ח: חגיגה כה. נזיר נה., ט) רש"ל גורס חניא ר"י

אומר, י) ולקמן לא ע"אן,

גליון הש"ם

תום' ד"ה ולפרוש וכו' איכא למימר הא דפריך

ולפנינו איתא אסטנים

ב א טוש"ע א"ח סי תט מעיף ז: מעיף ביו מהלי עירובין הלכה יז טור ש"ע א"ח מי תט מעיף א:

בב ג ד מיי׳ פ״ו מהל׳ קרבן פסח הלי ח: במח הלי ח: גג ה ו מייי פי״א מהלי טומאת מת הל' ה:

לעזי רש"י משטי"ר [מישטיי"ר]. ארון

מוסף רש"י

לא נחשדו חבירים לתרום שלא מז המוקף. מו שלינו סמוך לו, כגון (בילה לב:) אין מקיפין שתי חביות, וכמו (נדה על:) מהפת והורל לה שם. לשון מקריב ומגיען זה לזה, ואסור לחבר להפריש ממה שאין לפניו על מה שלפניו, דשמא אומו שהוא סומך עליו אינו בעין, שנאבד או נרקב, ונמנא שאין אומר כלום ואוכל עבלים (חולין ז.) ואם עשה עשוי (גיטין ל:). בית הפרס. סוא שדה שנחרש כה קבר, התנן (אהלות פי"ז מ"א) החורש את הקבר הרי זה עושה בית הפרס מלא מענה מאה אמה, וגזור רבנן שמא כתתה מחרישה את העלמות ופיזרתן באורך המענה ויש כאן עלם כשעורה ויעבור ויסיטנו, ועלם כשעורה מטמאה במגע ובמשא דהיינו הסתנה כמוצע וכתכת להיים היסט (פטחים צב: וכעי״ז ברכות יט:) ואוקמי רבגן כל סביבות הקבר מאה אמה בספק טומאה (נדה נו.) שכך שיערו שהמחרישה מולכת את עלמות המת (כתובות כח:). בית הפרס, חלי מענה, חלם אחד של מאה אמה (מו"ק ה:) או: לשוו דבר שבור ופרום. על שם שנפרסו העלמות (נדה שם). מנפח אדם בית הפרס והולך. בנפיחה ואס יש עלס כשעורה רואהו ונשמט . (חגיגה כה: וכעי"ז רררוח יחי לבשל ליכא ועלם בובחר יום:) לכשור פיכון וענט כשעורה לא מטמא אלא במגע ובמשא, הלכך מנפח כדי שלא יגעו לגליו כו והולד (נדה שם) וסומך על כך שאם יש עלם רואהו, ואע"ג דמאהיל לא חיישינו דאיו עלם כשעורה מטמא באהל עד דאיכא שדרה או גולגולת שלמה או רוב בנין או רוב מנין (כתובות שם, וכעי"ז פסחים צב:). בית הפרס שנידש. דיקה רנה ברגלים הרבה (כתובות שם וכעי"ז בכורות כט.) טהור. דתלינן לקולא ואמרינן כל העלמות נכתתו לפחות מכשיעול (כתובות שם) שאי אפשר לענם כשעורה שלא יהא נילש כרגל (בכורות שם) שהרגלים נושאים את העלמות ושחקום (נדה שם) או: שדריסת הרגלים העבירתן ומגדל. ונושאים אותה באויר (גיטין ח:). אהל זרוק לאו שמיה אהל. אסל סמטלטל שבונו אותי. מסנ התחנטונ אינו אחל בשעת טלטולו, הלכך חלילה דקא תפסיק האי אהל בינו לאויר ארן העמים לאו תלילה היא (גיטין ח:) והם גזרו

רבינו חננאל

על אוירה (חגיגה כה.).

שמערבין לאדם גדול. פי׳ כיוז שהוא אדם גדול בשנים מערבין לו עירובי תחומין חצירות. אע"פ . ועירובי

שאסורה לו אכילה [ׁ]ביום הכפורים. וכשם שמערבין לגדול ביום הכפורים ואין בו ביום אכילה, כך מערבין לנזיר ביין ולישראל בתרומה, ואע״פ שהן אסורין בהן. ובית שמאי התם בעיניין גדול ביום הכפורים בשעה שמערבין לו בה איכא סעודה הראויה לו. הני נזיר ביין וישראל בתרומה ליכא בשעת עירוב סעודה ראויה להם. הא דמערבין לגדול דלא כחנניא (ותניא) | דתניא| חנניה אומר כל עצמן של בית שמאי לאחיו מדרין בעירוב עד שיוצוין)א מיטתו וכל כלי תשמישו לשם. מאן תנא דהא ןדותניא עירב כלבנים והוצרך לשחורים אף בלבנים לא יצא חנניה היא ואליבא דבית שמאי. סומכוס אומר בחולין. ואילו לנזיר ביין לא פליג, אמאי משום דיין חזי לשאר בני אדם שאינן נזירים, תרומה נמי חזיא לכהנים. אלא נזיר משום דאיפשר דמיתשיל על נזירותו ושרו ליה, תרומה נמי איפשר דמיתשיל עלה ונפקא לחולין. ואנמרגן תרומה אי מיתשיל עלה הדרא לטבלה ועדין היא אסורה לישראל. ואמריגן איפשר [לאפרושי] עלה דהא תרומה ממקום אחר ונשארה זו כולה חולין. ודחינן לא יתכן להוציא עליה תרומה ממקום אחר, דלא נחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף. פי׳ אין תורמין על פירות שהן בכאן מפירות שהן מונחין במקום אחר ואינן מוקפין. כלומר יהופר חובים ליותר ום שלא מן המחוף: פי אין וחובית וכל פידודות מוך בשלא ומפידות מון מהודן במקום אחו היבן מוקפין, ההזיק שמקיפין על כולן מנצאו כאלו נוגעין אלוב באילה, ונמצא תורם מצד זה לצד זה. ואמרינן אימשר דמיחשל על התפסריש ממנה, והנשארת ראויה היא לאכילתו כמו היין לנזיר לאחר שישאל על נזירותו. ודחינן לא פליג סומכוס אלא בתרומה שהיא מעוטה שאם ישאל עליה ותחזור לטבלה ויפריש ממנה תרומה, ולא תשאר בה מזון שתי סעודות. ואקשינן אמאי פסקה. כלומר -----דחאה לתרומה מן העירוב לגמרי ושנה בחולין בלבד, היה לו לומר במה דברים אמורים בתרומה מועטת אבל בתרומה מרובה

וזקן כדי מזונן דמקילי טפי מסומכוס

דאמרי אפילו במידי דלא חזי ליה

מערבין משום דחזי לאחריני כל שכן

דמערבין במידי דחזי ליה אע"ג דלא

חזי לאחריני וי"ל דלרבנן אין מערבין

לחולה ולזקן כדי מזונן אלא בסעודה

בינונית דהא כיון דלא בעו מידי דחזי

ליה אם כן לחולה חקן מערבין נמי אפי' במאכל דלא חזי להו אלא לבריא

תרומה נמי אפשר דמתשיל. בן ולא מלי לאוקמה נתרומה ביד כהן דתו לא מלי לאתשולי עליה כדאמר בפרק הנודר מן הירק

. (נדרים דף נט.) מדקתני בחולין משמע דווקא בחולין אבל בתרומה אפי' ביד ישראל לא: ולפרוש עליה ממקום אחר. השתא ס"ד

דכל דבר שהוא משום שבות לא גזרו שמערבין לגדול ביום הכפורים אמרו להן עליו ביו השמשות ואף על גב דרבה דאית ליה הכנה אמרינן בפירקא אבל אמרו להן כשם שמערבין לגדול ביום (דף לח:) דתחילת היום קונה עירוב הכפורים כן מערבין לנזיר ביין ולישראל וכוותיה קיימא לן מ"מ מותר לתקן בתרומה ובית שמאי התם איכא סעודה הטבל דלה גזרו עליו בין השמשות הראויה מבעוד יום הכא ליכא מעודה עד שתהא לילה ניכרת וידוע והא הראויה מבעוד יום כמאן דלא כחנניה דתנן בבמה מדליקין (שבת דף לד.) דתניא חנניה אומר כל עצמן של בית דספק חשיכה אין מעשרין את הודאי שמאי לא היו מודים בעירוב עד שיוציא והיינו כרבנן דר' אפ"ה קס"ד דהך מתני׳ דהכא אתיא כרבי משום דאיכא מטתו וכל כלי תשמישיו לשם כמאן אזלא משניות טובא דמוקי להו הש"ם לקמן הא דתניא עירב בשחורים לא יצא בלבנים כרבי וא"ת אם כן אמאי קתני מתני בלבנים לא יצא בשחורים כמאן אמר רב אבל לא בטבל הא חזי לתקוני בין נחמן בר יצחק חנניה היא ואליבא דב"ש השמשות ואין לומר דההיא אתיא ולחנניה בשחורים הוא דלא יצא הא דלא כרבי מדפריך לקמן (דף לד:) בלבנים יצא האמר עד שיוציא ממתו רישא רבי וסיפא רבנן ולא פריך רישה וסיפה רבנן ומציעתה רבי ועוד דפריך לקמן הבל לה בטבל פשיטה משמע דליכה מהן דפליג וכלי תשמישיו לשם הכי קאמר עירב בלבנים והוצרך לשחורים אף בלבנים לא יצא כמאן אמר רב נחמן בר יצחק חנניה ומיהו ° איכא למימר הא דפריך היא ואליבא דבית שמאי: סומכום אומר פשיטא היינו משום דמרישא שמעינן בחולין: ואילו לנזיר ביין לא פליג מאי לה דקתני מערבין בדמאי דמשמע מעמא אפשר דמתשיל אנזירותיה אי הכי אבל לא בטבל וי"ל דאינו מועיל מה תרומה נמי אפשר דמיתשיל עילויה אי שראוי לתקנו אלא במידי דחזי השתא מתשיל עלה הדרא למיבלא וליפרוש עלה לשום אדם כגון תרומה דחזיא לכהנים ותדע דאמר לעיל דאין מערבין ממקום אחר 6 לא נחשדו חבירים לתרום בהקדשות אף על גב דאפשר לאיתשולי עלייהו: לא נחשרו חברים. שלא מן המוקף ולפרוש עלה מיניה וביה דלית בה שיעורא ומאי פסקא אלא סומכום אע"ג דמשום כבוד שבת שרי כדאמר סבר לה כרבנן י דאמרי כל דבר שהוא משום בהחשה רבה (יבמות דף לג.) היינו שבות גזרו עליו בין השמשות כמאן אזלא שלריך לאכול אותן פירות בשבת אבל הא מה דתנן יש שאמרו הכל לפי מה שהוא הכא מיירי דאין לריך לאוכלן בשבת אדם מלא קומצו מנחה ומלא חפניו קמרת ואע"ג י דאין מערבין אלא לדבר מצוה לא התירו לתרום שלא מן והשותה מלא לוגמיו ביום הכפורים ובמזון המוקף אלא לכבוד שבת ולא לצורך שתי סעודות לעירוב כמאן א"ר זירא סומכום מלוה אחרת: אלא סומבום סבר היא דאמר מאי דחזי ליה בעינן או לימא פליגא לה ברבנן. ואם תאמר מהאי טעמא אדרבי שמעון בן אלעזר דתניא י' ר"ש בן נמי נזיר לא יערב ביין כיון דשבות אלעזר אומר א מערבין לחולה יי ולזקן כדי הוא לשאול על הנדרים בשבת מזונו ולרעבתן בסעודה בינונית של כל כדאמרינן פרק מי שהחשיך (שבת אדם תרגומא אחולה וזקן אבל רעבתן דף קמ.) וי"ל דללורך שבת נשאלין בטלה דעתו אצל כל אדם: בולכהז בבית כדאמרינן התם והאי הוי לורך שבת שיהיה מותר לשתות יין בשבת: הפרם: יי דאמר רב יהודה אמר שמואל תרגומא אחולה ואוקן. ופ״מ י מנפח אדם בית הפרם והולך י רבי ולוקמא נמי כרבנן יהודה בר אמי משמיה דרב יהודה אמר דסומכום והכל לפי מה שהוא אדם ד בית הפרם שנידש מהור: רבי יהודה אחולה ואזקן דלרבנן מערבין חולה אומר אף בית הקברות: תנא מפני שיכול

> ובמידי דלא חזי לדידהו ע"כ שיעורו בסעודה בינונית וא"כ גם במידי דחזי להו בעינן שיעור סעודה בינונית דאין סברא שיהא לרבנן ב' שיעורין לחולה ולזקן א"נ הכל לפי מה שהוא אדם משמע נמי לאפוקי ישראל בתרומה והא דנקט תרגומא אחולה ואוקן הוא הדין דהוה מני למינקט אישראל בתרומה אלא נקט חולה

ווקן משום דרשב"א איירי ביה: ובר מבר אהל זהוק שמיה אהל. דוקא כשמונח הוי אהל אנל בשעת זריקה אפילו רבי יוסי ברבי יהודה מטמא דבאותה

שמערבין לגדול. למי שהוא גדול שהביא שתי שערות שחייב בענוי ואע"ג דלמחר לא חזי ליה הואיל וחזי לקטן שאינו בר עונשין: אבל. אמת: מבעוד יום. של ערב יום הכיפורים: כמאן דלא כחנניה. הא מתני׳ דמשמע שהיו בית שמאי מודין בעירוב דלא כחנניה: עירב בשחורים. היה לבוש שחורים והלך וישב בסוף אלפים אמה עד שקנה שם שביתה שקידש עליו היום וחזר לביתו: כל כלי השמישו. משמע דחי לא אפיק כל נרכי תשמיש לא הוי עירוב לדידיה: דמימשיל אנזירופיה. ישאל לחכם ויתיר לו נדרו ויהא ייז ראוי לו: מיסשיל עליה. ויפתח בחרטה לא נתכוונתי לכך ותנן (מיר דף נא.) הקדש טעות אינו הקדש:

הדרא לטבלא. וטבל לא

תקנתא דתחזי ליה: מוקף. סמוך

כמו מקיפין בבועי (חולין מו:)

שסומכים זו לזו ורואין אם דומות

זו לזו וכמו מקפת וקורא לה שם

דמסכת נדה בפרק בתרא (דף עא:).

שלא מן המוקף מדבר שאינו סמוך

לו באותו כלי דליהוי מיניה וביה:

דלית ביה שיעורא. שמזון ב׳

סעודות מלומלמות הניח ואי מפריש

תרומה מיניה כל דהו בצר ליה שיעור

עירוב: ומחי פסהח. בתמיה. כלומר

מאי האי תירולא וכי פסקא תנא

למילתיה דאין אדם נותן עירובו אלא

בלמלום דנקט סתם במילתיה הכי:

סבר לה כרבנן. דפליגי עליה דרבי

לקמן בפירקין (דף לד:): גורו עליו

בין השמשות. כבשבת עלמה והגבהת

תרומה שבות היא וכיון דמעיקרא לא

תקנה ובעית למימר אי בעי הוי חזי

לההוא שעתא דמתשיל עלה כל מקום

שהיה והדרה לטבלה והדר חמר

תרומתה בלפון שבה ומעשר ראשון

בדרומה וכן כולם אם כן מתקן ליה

בין השמשות וקעבר אשבות וקניית

עירוב כשוה נכנס ווה יוצא: יש

שאמרו. יש דברים שאמרו שיעורן

לפי מה שהוא אדם ואין שיעורן שוה

בכל: מלא הפניו קטרת. ביום הכפורים: תרגומא. להא דתלי

שיעורא באדם עלמו אחולה וזקן

ולקולא ולא ארעבתן ולחומרא דבטלה

דעתו: מנפח אדם בית הפרס.

שדה שנחרש בה קבר דכולה ספיקא

משום עלמות היא ועלמות בלא בשר

אינו מטמא באהל וכשמנפח לפני

רגליו אם יש שם עלם גדול נראה

מאליו ועלם קטן נראה בנפיחה ואינו

מסיטו ברגליו: שנידש. בדריסת

רגלי בני אדם: טהור. שכבר נידשו

עלמות שבו ונפחתו מכשעורה: אהל

ורוק. אהל המיטלטל: שמיה אהל.

מערבין

מערבין וחולך בינו לבין הטומאה: ארץ העמיס. מטמאה באהל: שידה. מרכבת נשים עגלה עשויה כקופסא:

מגדל. משטי"ר: אהל זרוק לאו שמיה אהל. וכל שאינו אהל אינו

חולץ: שמיה אהל. וחולץ ובגדולה עסקינן שמחזקת מ' סאה בלח

חהקי. שמים משלב דמוכן ופגדום בפקן כן בנחוקון מי פנוה כנו שהם כוריים ביבש דאי קטנה כלי היא ומקבלת טומאה ולא חיילא ורבנן דמתני׳ כרבי סבירא להו. ובין לרבי יהודה ובין לרבנן כסומכוס סבירא להו דאמר מידי דחזי ליה למיכליה בההיא שעתא בעינן:

פשימא היינו משום דמר מזי: כא ע"ב ד"ה עבר זמנו: וליפרוש עליה ממקום אחר. לבתר דמתשיל עלה והדרא לטבלא בין השמשות בשעת קניית עירוב מלי הוהות מהר"ר למימר פירות שיש לי בביתי יהו תרומה על זו ואשתכח דאית ליה

רנשבורג [א] לימא פליגי אדרבי שמעון בן אלעזר. נ"ב מתני דאמרה הכל לפי מה שהוא אדם אדרשב"א דלא משער משנה חקן אמרה המשנה לפי מה שהוא ולא ארעבתן דבטלה דעתו ריטב״א: [ב ד"ה תרומה וכו' ולא מלי לאוקמי בתרומה ביד כהן וכו׳. נ״ב לפמ״ש בנדרים שם בפי הרא"ש בשם הר"ח

רב ניסים גאון

לא נחשדו חברים לתרום במשנה במסכת חלה בפרק א׳, החלה [ו]התרומה חייבין ואין ניטלין מן הטהור על הטמא אלא מז המוקף. וזה הדבר בתרומה גדולה אבל בתרומת מעשר לא. כמא דמפרש במשנת ביכורים ו מפוש במשנו ביכווים בפרק ב׳, תרומת מעשו לביכורים בשתי דרכים, ולתרומה כב׳ דרכים. ניטלת מן הטהור על הטמא ושלא מן המוקף כביכורים. ובגמ׳ וב'ו (א') וב'ו בפרק (א') וב'ו ומלמדין . מעשר מלמדת ואינה למידה. המוקף, והיא ניטלת שלא מן המוקף. ומניין שתרומת מעשר ניטלת שלא מן המוקף, מכל מעשרותיכם אפילו אחד ביהודה ואחד בגליל. אלא סומכוס סבר לה כרבנן דאמר דבר שהוא . משום שבות גזרו עליו בין השמשות. עיקר דיליה בהא דבהדין פירקא, ברייתא בי הא יביה ן כיקא, פליגו בה רבי ורבנן דאמרינן עלה מאי רבי ומאי רבנן, דתניא נתנו באילן למעלה מי' טפחים כו', וחכמים נו טכורט כו, וווכנוט אומרים בכל מקום שאסור ליטלו איז עירובו עירוב. בית לכן, והכי נמי עצם כשעורה שמטמא כבר פירשנוהו הודם . לכן במסכת (שבת) [ברכות].

רבינו חננאל (המשך)

שאם יוציא תרומתה ממנה ותשאר ממנה מזון שתי סעודות מערבין לו בה. אלא סומכוס סבר לה כרבנז ודנתנוז באילז כו׳. דאכל דבר

אדם. קומץ מנחה, ומלא חפניו קטורת, והשותה מלא לוגמיו ביום הכפורים, ובמזון שתי סעודות לעירוב. סומכוס היא דאמר מאי דחזי ליה בעינן. דאי רבנן כיון דחזי ליה לאחריני אע"ג דלא חזי ליה שפיר דמי. לימא דלא כר׳ שמעון בן אלעזר דאמר מערבין . לחולה ולזקן כדי מזונו, ולרעבתן כבינוני של כל אדם. ואמרי׳ אפילו תימא מתני׳ דקתני במסכת כלים פרק ששה עשר יש שאמרו יום של היום של היום הבריל בבין מה היום היום במידה בינה במידה בינה במידה במידה במידה במידה במידה במידה במידה במ בינה הפרס מנפח אדם, מנפח המפריח עפר תיחוח, רכיון שגילה עפר ולא ראה עצם תחתיו טהור. רכן אם נידש אותו בינה הקברות שנדרם ברגלי העוברין והשבין אילו היה שם עצם ודאי נדרס ונתמעט ונטהר המקום. מתני' רבי יהודה אומר אפי' בבית הקברות כר). תנא מפני שיכול לחוץ בשידה תיבה ומגדל. פי׳ אילו העשויות לנחת היושב בתוכז והמת תחתיהז ואילו מאהיליז עליו. היושב ידוג של של היר וודן בשרות המלומה ליכי אל היר היפשרות המלומה הירם ביוכן והמנותים ואחרים האחריך כדין, והחשב בתוכן טהור, שאילו חוצצין בפני הטומאה א אמרינן קסבר האי תנא אהל דורן שמיה אחל, כדתומי הנכנס לארך העטם בשרום תיבה ומגדל ר' מטמא, קסבר אהל דורן לאו שמיה אהל ואינו חוצץ בפני הטומאה, וכאילו הוא מאחיל עליהן לפיכך היושב בתוכן טמא. ר' יוסי ב"ר יהוד' (מטמא) [מטהר] קסבר אהל זרוק שמיה אהל לפיכך היושב בתוכם טהור. ואע"פ שאיפשר לאילו שידה' תיבה ומגדל להיז[ר]ק ממקום למקום, א"ר יוסי ב"ר יהוד' אהל הן וחוצצין ואין הטומאה בוקעת ועולה בהן. תניא ר' יהוד' אומר